

**VUKOVAR
NIJE GUERNICA,
GUERNICA
NIJE DUBROVNIK,
ALI...**

*studeni, prosinac 1991.
siječanj, veljača 1992.*

Krajolikom ratišta
pierroti puze
da crnilom zgarišta
nacrtaju suze.

Davorin Žitnik: iz ciklusa *Gradovi Joba*

POVODOM OBILJEŽAVANJA PETNAESTE GODIŠNICE
GRADA VUKOVARA

OSNOVNA ŠKOLA BREZOVICA
ATELIJER LUČKO (ATELIJER BREZOVICA)

**VUKOVAR NIJE GUERNICA,
GUERNICA NIJE DUBROVNIK, ALI...**
Studen, prosinac 1991. siječanj, veljača 1992.

AUTOR PROJEKTA: IVAN OBSIEGER, profesor, ak.slik.

24. studenog 2006.

VUKOVAR NIJE GUERNICA, GUERNICA NIJE DUBROVNIK, ALI...

...ali Duša grada je ista. Duša grada u Španjolskoj, u Americi, u Engleskoj, u Japanu ili u Hrvatskoj - jedna je Duša. Ista je Duša razarana u Guernici, u Coventriju, Drezdenu, Hirošimi i u Dubrovniku. U Guernici je umrlo pet stotina ljudi, u Vukovaru nekoliko tisuća, Guernica u jednom danu, Vukovar u stotinu. Jedno je srce ranjeno. Jednako kvari. Picasso su Guernicom ranili srce i on je odgovorio «Guernicom». Njegovu tugu, očaj, bijes, protest čuo je (video) cijeli svijet i taj protest odjekuje već više od pola stoljeća. Nakon pedeset godina opet su jednom ubijali Dušu. Nezamislivom količinom gvožđa i vatre pokušali su ubiti Dušu Vukovara, Dubrovnika, mnogih gradova i sela Hrvatske. Ubili je nisu. To je nemoguće. Duša Guernice je Duša svijeta, stanuje u srcima svih slobodoljubivih ljudi. Duša Vukovara oplakuje krvotokom ljubavi Srce Svijeta. Vukovar i Dubrovnik su bili i bit će uvijek - jednako Sloboda. To je stijeg koji je zavijorio i vijorit će zauvijek.

Isti taj krvotok teče nevinim Dušama djece, tim nedužnim žrtvama ovog najprljavijeg rata. Ista je to rana koja je zavapila u srcu Picassa i u srcu svakog unezvijerenog hrvatskog djeteta. Strah i tjeskoba našli su najčišći izraz u relaciji Picassoove «Guernice» i vlastitog doživljaja rata, smrti i razaranja. Čudesan je taj univerzalni likovni izričaj. Čudesna je participacija gotovo svih stilova modernog slikarstva. Još jedno je to svjedočanstvo Univerzalnog na najposredniji i najautentičniji način. Zanosan je to iskaz istog onog Duha koji stanuje u svim ljudima dobre volje.

Hrvatska je ranjena, teško su ranjena dječja srca. Ovo je njihova poruka svijetu, ovo je jedan od njihovih putova do Srca Svijeta.

Visoko se vijori barjak Ljubavi i Slobode. Gradovi se mogu razoriti, kuće, vrtovi, mostovi, drvoredi uništiti. Ubiti se može tisuće ljudi, djece, žena, staraca. Očajem zamagliti pogled djetetu. Dim i vatra mogu zastrti horizont, ali Duša se ubiti ne može. Duša grada, bilo kojeg grada, zvao se on Vukovar, Dubrovnik ili Guernica.

Brezovica, 13. ožujka 1993.

Ivan Obsieger

PETNAEST GODINA POSLIJE

Nakon toliko godina sve se to «istaložilo» u memoriju, ugrađeno je u duhovni korpus svih nas, poglavito onih koji su bili na prvoj crti ili su izgubili svoje najbliže. Sav strah, nevjericu, očaj, ogorčenje, bijes, bunt pa i, neka mi bude dozvoljeno, mržnja ako smo za nju sposobni; sve je to pohranjeno u našem biću. Rane polako zacjeljuju, bez obzira što neke dubioze bilance i kontinuiteta još permuntiraju i persistiraju.

Kada danas gledam te dječje radove, te frapantne bisere nastale na skromnom formatu koji su u samom začetku izgubili svoju «djelinost», koji su nastali u intervalima između uzbuna, kada smo trčali u obližnji jarak kraj nogometnog igrališta, a domaća su djeca ohrabrilala prognaničku. Zapanjuje snaga likovnog izričaja, autentičnost ekspresije i čudesna ljepota. Ti crteži zasigurno nisu tipično dječji (peti, šesti i sedmi razred -!), na neki su neobičan način univerzalni, ljudski, maestralni, nadasve dojmljivi, «odrasli», a tzv. nadarenost nema nikakav značaj. (Pokušavam zamisliti što bi rekao Picasso da je živ i da vidi što su djeca stvorila polazeći od njegove «Guernice»..!?). Izuzetnost situacije proizvela je izuzetan ostvaraj, emocionalni intenzitet rezultirao je intenzivnom likovnom ekspresijom, neponovljivom u bilo kojim drugim okolnostima. I to je bez sumnje na osebujan način još jedno svjedočanstvo herojstva.

I danas, petnaest godina poslije, neka to bude skromni, majušni spomenik svima koji su izginuli, koji su patili i vapili za Slobodom, a prvenstveno malenim - **najvećim herojima: DJECI!**

Atelijer Lučko, studenog 2006.

Ivan Obsieger

POPIS UČENIKA

5.a	Nikolina Butina Miro Grgurić Marijan Imprić Marijan Maletić Marko Poturica Saša Šikman	6.c	Nikola Šimundić Marko Capan Nataša Đurak Željko Jelinek Andrea Jovanović Marija Kalaj Darija Malkoč Željka Tomina
5.b	Josip Dijanić Ivan Jurša Vanja Kos Lidija Lončar Bernardica Milača Katarina Mrkonja Ivana Serenče Mirela Šolić	7.a	Zrinka Bubnić Violeta Gajan Suzana Harabajska Marina Pučko Snježana Živković
5.c	Ivica Trputec Mario Jozic Danijela Vajdić	7.b	Mirela Jurić Bojan Miholiček Marina Škrlec Željka Štulec
5.d	Igor Horvat Krešimir Iviček Ines Kos Marina Kostenjak	7.c	Željka Bedek Ana Maretić Tomislav Mataušek Vlatka Mihlin
6.a	Krešimir Kavan Marko Mandić Tatjana Peček Martina Srnec Nataša Tatar	7.d	Ana Prebeg Kristina Tadić Josipa Bedeković Gordana Kocijan
6.b	Miroslav Fajdetić Ivana Milača Marijana Nekić Dejan Stanar	7.e	Đurđica Kocijan Dario Malkoč Gordana Peh Marina Regelja

IZLAGANO:

1996. 29. prosinca, Bammel Road of Christ , **Houston**, SAD

1997. 5. siječnja, Marbel Falls Church of Christ u Marble Fall-u, **Houston**, SAD
7. siječnja, Ženski molitveni sastanak u University Avenue Church of Christ
Austin, SAD

12. siječnja, Crestview Church of Christ, **Waco**, SAD

19. siječnja, Misiski tjedan u Southside Church uf Christ, **Fort Wuth**, SAD

2. veljače, Prestoncrest Church of Christ, **Dallas**, SAD

1997. ljetno, GALERIJA «LACROMA», **Dubrovnik**

P.S. Izložbe u SAD-u organizirao je i postavio gospodin **Mladen Jovanović**, a u Dubrovniku
Aleksandar Široka. Hvala!

Tomislav Mataušek, 7c

Marko Mandić, 6a

Andrea Jovanović, 6c

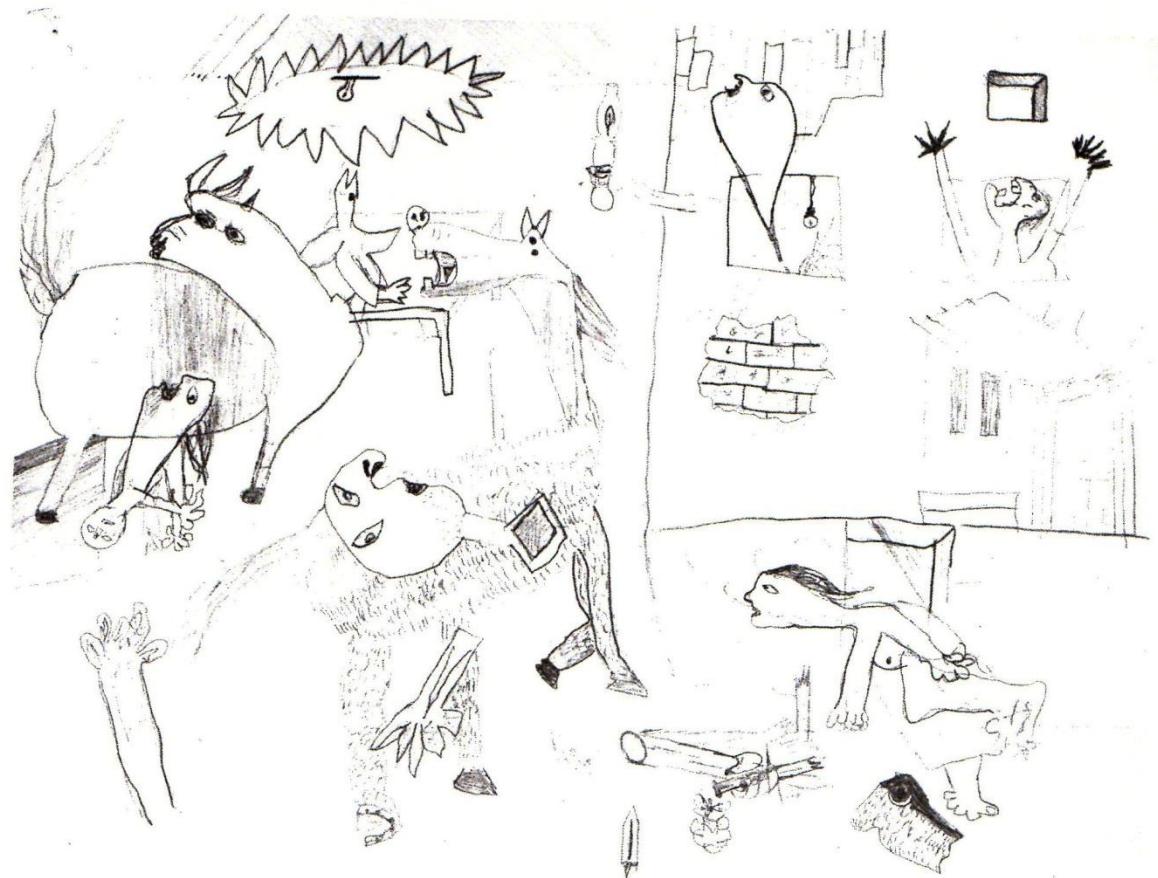

Mirela Jurić, 7b

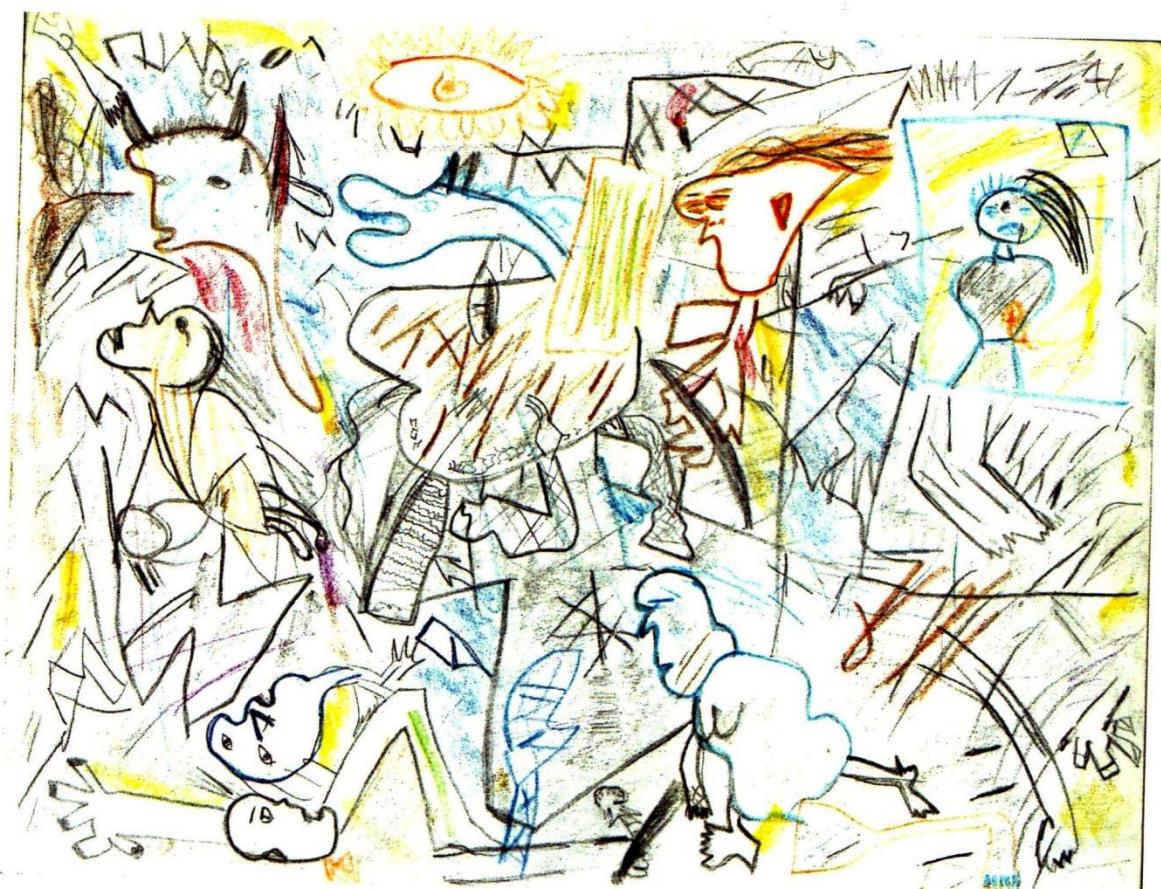

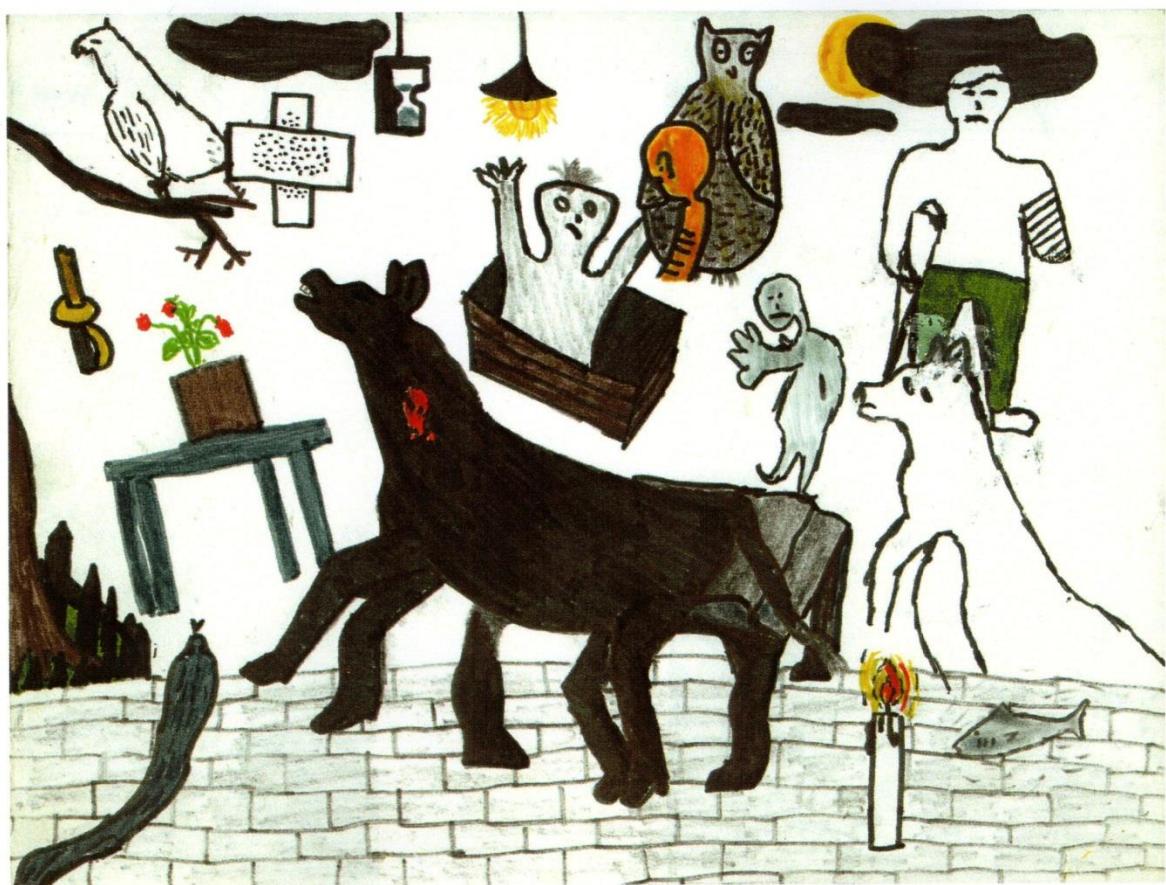
Vanja Kos.

Krešimir Kavan, 6a

Marija Kalaj, 6d

Krešimir Iviček, 6d

Ivana Serenče, 5b

OLOVKOM, PASTELOM, TUŠEM, BOJOM, KISTOM...

Te, sada nam se čini davne, školske godine 1991./92. mnoga su djeca sa svojim roditeljima, a poneka i bez njih, tražila neku novu školu. I kad su je pronašli, u novim prijateljima i u novim učiteljima tražili su one svoje, stare. Njihove misli bile su negdje drugdje, njihova bića nisu tražila nova školska znanja, oni su željeli istinu. O tati, o mami, prijateljima, stariim učiteljima, staroj školi, svojim prvim ljubavima tek započetima...

Ali neka nisu našla ni nove škole ni nove učitelje. Čuvali su ih u sjećanju i, živeći u nepoznatim nastambama koje nemaju dobro im poznatu toplinu obiteljskog doma, u nečijim tudim domovima, čekali su željno povratak u svoj grad, u svoje selo, u svoju školu..., u svoj život. I nadali su se jer, kažu, nada posljednja umire.

I mnogi učitelji tražili su novu školu, novu djecu, nove kolege. Oni, koji su imali sreće i pronašli ih, nisu bili sretni. Njihove misli, njihovi pogledi, tražili su onu «moju djecu, moje kolege», sanjajući o danu povratka.

Stara školska zgrada u Brezovici, montažni objekt iz 1967. čiji su zidovi škripali i prilikom ne baš snažnog vjetra, živjela je svoje posljedne godine urušavajući se postojano, a vihor pobjesnjelog ratnog neba s razornim praskom "krajinske lune" u njezinoj neposrednoj blizini, samo je ubrzao njezin propadanje. Ipak, zajedno sa svojim učiteljima bila je spremna primiti, i primala je sve one koji su izgubili svoje škole, svoje domove, svoje djetinjstvo i bijahu u potrazi za mirom, spokojem. No, je li tih godina uopće bilo moguće pronaći mir, spokoj u sebi? Golemi nemir, strah, zabrinutost, nemoć, ljutnja, bespomoćnost, gnjev, bunt, prkos, ... kovitlali su dušama odraslih ... ali i djece.

I djeca brezovičke škole, iako uglavnom izvan domašaja tih suludih razaranja koja su se rugala i prkosila svim civilizacijskim teškovinama i koja su izazivala zgražanje i osudu, ali i pasivnost cijelog, tzv. naprednog dijela svijeta, proživiljavala su patnju stradalih i nemoćnih... ali pravednih, proživiljavali su taj bijes i krivolocnost moćnih... ali nepravednih.

Vjerovali su da će se tata vratiti... strahu usprkos, majčinim suznim očima usprkos, ružnim vijestima s tv-ekrana usprkos jer znali su, tata je na pravoj strani, «moj tata je u Gardi».

Ponos u očima djeteta, tuga i strah u dubini zjenice tog, životu još nenaviklog bića.

Učili su u školi o mnogim ratovima, no kao da nisu bili svjesni da je ovo što nam se događa «za pravo», da to nije igra, film, da to nije «tamo negdje, daleko od nas». Brzo su shvatili, razumjeli. Ali, što učiniti, kako izraziti sve te silne osjećaje?

Škola je imala rješenje!

Olovkom, pastelom, tušem, bojom, kistom...

Ivan Kostenjak, ravnatelj OŠ Brezovica

Ana Maretić, 7c

Miro Grgurić, 5a

Marko Capan, 6c

Ivan Obsieger, prof. ak. slik. - ŽIVOTOPIS:

Ivan Obsieger rođen je 1939. u Koprivnici. Godine 1961. maturira na Školi primijenjene umjetnosti (prof. Šebalj), a 1966. diplomira na Akademiji likovnih umjetnosti u Zagrebu (prof. Goldoni). Od proljeća 1967. do jeseni 1997. radi u Osnovnoj školi Brezovica kao nastavnik likovnog odgoja, odnosno likovne kulture. Od jeseni 1997. predaje kao profesor crtanja i slikanja u Školi primijenjene umjetnosti i dizajna u Zagrebu do umirovljenja 2004. godine. 1978. godine osniva s još šestoricom slikara «Atelijer Brezovica» u Brezovici, od 1999. «Atelijer Lučko», Lučko, Unčanska 2. 1998. Galerija Koprivnica izdaje monografiju «OBSIEGER odraz breza iz Brezovice» autorice Draženke Jalšić. Matica hrvatska Koprivnica, 2001. objavljuje mu knjigu eseja o umjetnosti pod naslovom «U pitanju je odgovor». U svojem atelijeru u Lučkom od 2000. godine priređuje slikarske i kiparske izložbe te druženje likovnjaka, pjesnika, glazbenika, recitatora, glumaca i ostalih zainteresiranih, pod već kulturnim nazivom «Dani otvorenog atelijera». Do sada je održano dvadeset i devet priredbi. Kao umirovljenik svakodnevno radi u atelijeru. Ostvario je dvadeset jednu samostalnu izložbu i učesnik je mnogobrojnih donatorskih i dobrotvornih akcija.

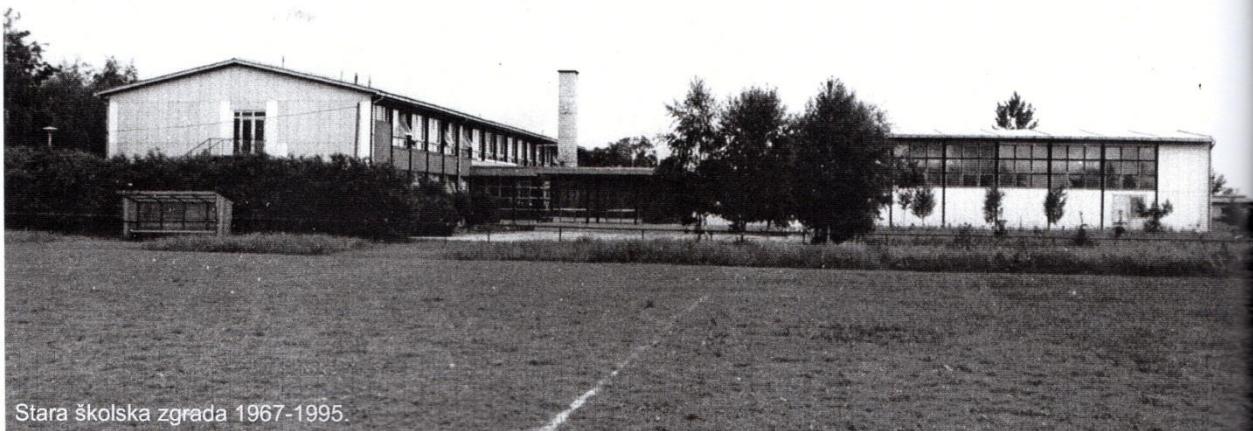
Kontakt:

Ivan Obsieger, Prve gardijske brigade «Tigrovi» 14, 10000 Zagreb

GSM: 098 61 55 62

Atelijer Lučko, Unčanska 2, 10250 Lučko

Tel. 01 65 31 477

Stara školska zgrada 1967-1995.

Žongleri uskrsnuća
šatore oprosta dižu
pored spaljenih kuća
i streljanog Krista na križu.

Davorin Žitnik: iz ciklusa *Gradovi Joba*

Nova škola 1995

Nakladnik: Osnovna škola Brezovica

Za nakladnika: Ivan Kostenjak

Urednik kataloga i plakata: Ivan Obsieger

Predgovor: Ivan Obsieger

Priprema i tisk: LAMB

Naklada: 300 primjeraka

Otvorenje izložbe: Kostenjak, Obsieger